

— Сине Божи, вървамъ, че ти, който давашъ животъ, ще ме излѣкувашъ. Моля ти се съжали стария ми баща и ми върни здравето!

Тия прости думи прозвучаха като молитва надъ росната градина. Всички дигнаха глави, да видятъ кой говори.

Предъ каменната гробница, потънала въ бѣло сияние, стоеше момчето. То гледаше съ весели очи нѣкжде надалекъ, дето се бе изгубилъ чудниятъ

мжжъ, който го бѣше излѣкувалъ.

Върху гърдитѣ на момчето играеше дълъгъ лъчезаренъ нанизъ отъ звезди, много по-хубавъ отъ огърлицата, шо бѣ дала неговата обичъ, за да спаси отъ мъжки бедния рибаръ.

Николай Райновъ.

ЗАЮ-БАЮ ВЕЛИКДЕНСКИ.

ВЕЛИКДЕНСКА ПРИКАЗКА.

Тази топла, пролѣтна сутринъ, въ гората се случи нѣщо нечувано, невиджано отъ оназъ година. Изъ шумака, близу до голѣмия престарѣлъ брѣстъ, надникнаха две пѣргави уши, два рѣдки мустака и една мека, сива лапичка. Заю-Баю Великденски бѣше разтворилъ вратата на колибата си и слухтѣше.

Запѣха птичкитѣ. Сякашъ хиляди звънчета зазвѣниха надъ гората.